

ขุมทรัพย์ สุดปลายฝัน

THE
ALCHEMIST

Paulo Coelho

แปลโดย นนทิมา ชื่นชื่นใจ

เล่ม 1

The ALCHEMIST

ขุมทรัพย์สุดปลายฝัน

เปาโล คูเอลฌู เขียน

กอบซลี และ กันเกรา แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤศจิกายน 2547

พิมพ์ครั้งที่ 6 กุมภาพันธ์ 2558

ราคา 155 บาท

Original Title: O Alquimista

Text Copyright © 1988 by Paulo Coelho

This edition was published by arrangements with

Sant Jordi Asociados Agencia Literaria S.L.U., Barcelona, Spain

All rights reserved.

<http://paulocoelhoblog.com>

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2546: สำนักพิมพ์เอโนเวล

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

เปาโล, คูเอลฌู.

ขุมทรัพย์สุดปลายฝัน. -- พิมพ์ครั้งที่ 6. -- กรุงเทพฯ: เอโนเวล, 2558.

184 หน้า.

1. นวนิยายบราซิล. I. กอบซลี, ผู้แปล. II. กันเกรา, ผู้แปลร่วม. III. ชื่อเรื่อง.

896.3

ISBN 978-616-04-2170-1

ISBN 978-616-04-2518-1 (ฉบับ e-book)

กรรมการผู้จัดการ สุวดี จงสถิตย์วัฒนา ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ ราตรี สังสกฤษ บรรณาธิการบริหาร พิมพ์อนงค์ ริมสินธุ์ บรรณาธิการ วาสนา นิมนวล พิสูจน์อักษรและตรวจจบ วรณฉนิมล กรทิพัฒน์ ผู้จัดการกองศิลปกรรม กฤษดา เสงส์สงค์ ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม สุนันท์ เพชรราว คอมพิวเตอร์กราฟิก สุนันท์ เพชรราว ประสานงานการผลิต สุภาพร พงศ์ไกรศรีศิริ สำนักงาน บริษัท นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์ จำกัด เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919 e-mail: editorial@nanmeebooks.com

เพลตที่ กรกนก พรึเพรส โทร. 0-2876-2142 พิมพ์ที่ ฟิสิคัลเซ็นเตอร์ โทร. 0-2433-7704-5
จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท
แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 www.nanmeebooks.com

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน อาทิ หน้ากระดาษสลับกัน หน้าซ้ำ หน้าขาดหาย
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนใหม่ให้ โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่ด้านบน

หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนำสำนักพิมพ์

ในช่วงชีวิตหนึ่ง เราอาจมีคำถามมากมายกับการค้นหาจุดมุ่งหมายของชีวิต บางคนอาจพบ แต่หลายคนอาจไม่เคยเจอเลยตลอดเวลาที่มีลมหายใจอยู่บนโลกใบนี้

แน่นอนว่าทุกคนมีความฝัน แต่จะมีใครสักกี่คนที่จะเดินตามรอยฝัน และกล้าก้าวไปให้ถึงฝันของตัวเอง เปาโล คูเอลญู กล่าวถึงความจริงสามัญนี้ และตั้งคำถามมาให้เราได้ขบคิด

ซุมทรีพีส์สุดปลายฝัน เป็นงานเขียนชิ้นเยี่ยมของเปาโล ที่โด่งดังมาแล้วทั่วโลก เป็นเรื่องราวของเด็กหนุ่มเลี้ยงแกะคนหนึ่ง ที่ฝันถึงซุมทรีพีส์ในพีระมิดที่อียิปต์ และตัดสินใจออกเดินทางตามฝันของตัวเอง ตลอดการเดินทางเด็กหนุ่มได้พบกับอุปสรรคต่างๆ มากมาย ในที่สุดเขาได้เผชิญกับเรื่องราวลับอันยิ่งใหญ่ของมนุษย์ ที่ไม่ว่าใครก็สามารถหยั่งถึง หากเดินทางไปตามรอยฝัน และพร้อมที่จะฟังเสียงเรียกร้องในหัวใจของตนเอง

เปาโล คูเอลญู กระตุ้นให้เราทำความเข้าใจโลกและหาคุณค่าในชีวิต ผลงานของเขาไม่เพียงมีผู้อ่านมากมายทั่วโลกมาเป็นเวลานานเท่านั้น แต่ยังมีอิทธิพลต่อการสร้างสรรค์งานของนักเขียนจำนวนมากในปัจจุบัน ด้วยลีลาการเขียนอันนุ่มนวลละเมียดละไม เปาโลสามารถสื่อแนวคิดและปรัชญาความเชื่อที่กระทบกับความปรารถนาของคนจำนวนมากออกมาได้อย่างแยบยล

ซุมทรีพีส์สุดปลายฝัน อาจเป็นทางลัดด้านความคิดให้หลายคนได้เดินทางไปสุดปลายฝัน สู่ซุมทรีพีส์ที่ถวิลหามาเนิ่นนาน

นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์

ขณะที่พระเยซูเจ้าทรงพระดำเนนเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่งพร้อมกับบรรดาศิษยานุศิษย์ สตรีผู้หนึ่งชื่อมารธาได้รับเสด็จพระองค์ที่บ้าน

นางมีน้องสาวชื่อมารีย์ซึ่งนั่งอยู่แทบพระบาทของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ คอยฟังพระวาจาของพระองค์

มารธากำลังยุ่งอยู่กับการปรนนิบัติรับใช้จึงเข้ามาทูลว่า “พระเจ้าข้า พระองค์ไม่สนพระทัยหรือที่น้องสาวปล่อยดิฉันคนเดียวให้ปรนนิบัติรับใช้ ขอพระองค์บอกเขาให้มาช่วยดิฉันบ้าง”

แต่องค์พระเจ้าตรัสตอบว่า “มารธา มารธา เธอเป็นห่วงและวุ่นวายหลายสิ่งนัก สิ่งที่สำคัญมีเพียงสิ่งเดียว

“มารีย์ได้เลือกแล้วเอาส่วนที่ดีที่สุดที่จะไม่มีใครเอาไปจากเขาได้”

พระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญลูกา, 10; 38-42

บทนำ

ขายนักเล่นแร่แปรธาตุหยิบหนังสือที่ใครคนหนึ่งในห้องคาราวานนำติดตัวมาขึ้นมาดู เป็นหนังสือไม่มีปก แต่เขาสามารถระบุชื่อผู้แต่งได้ว่าเป็น ออสการ์ ไวลด์ ขณะที่กำลังเปิดไปดูตามหน้าต่างๆ อยู่ นั้น เขาพบเรื่องเล่าเกี่ยวกับนาร์ซิสซัส

เขารู้จักตำนานเกี่ยวกับนาร์ซิสซัส เด็กหนุ่มรูปงามที่ทุกๆ วันจะเอาแต่นั่งเพ่งมองความงามของตัวเองอยู่ริมสระน้ำแห่งหนึ่ง หลงใหลในรูปลักษณ์ของตนจนอยู่มาวันหนึ่งตกลงไปในสระและจมน้ำตาย ตรงที่ที่เขาตกลงไป ดอกไม้ดอกหนึ่งงอกขึ้นมา และเรียกกันว่าดอกนาร์ซิสซัส

แต่เรื่องเล่าของออสการ์ ไวลด์ไม่ได้จบลงเช่นนั้น

ออสการ์ ไวลด์บอกว่าตอนที่นาร์ซิสซัสเสียชีวิต โอรีอาดีส หรือเหล่าเทพธิดาแห่งพงไพรได้มาเห็นสระน้ำจึงกลายเป็นหนองน้ำแห่งน้ำตารสเค็ม

“ท่านรำไห่เพราะเหตุใดเล่า” โอรีอาดีสถาม

“เรารำไห่ให้กับนาร์ซิสซัส” สระน้ำตอบ

“เช่นนั้นเอง เราไม่แปลกใจเลยที่ท่านร้องไห้ให้กับนาร์ซิสซัส” เหล่าเทพธิดากล่าวต่อ “จะว่าไปแล้ว แม้ว่าเราทุกองค์จะวิ่งตามเขาไปทั่วทั้งราวป่า แต่ท่านเป็นผู้เดียวที่ได้มีโอกาสเพ่งมองความงดงามของเขาอย่างใกล้ชิด”

“นาร์ซิสซัสรูปงามหรือ” สระน้ำถาม

“ผู้ใดจะรู้เรื่องนี้ดีไปกว่าท่านเล่า” เหล่าเทพธิดาตอบด้วยรู้สึกแปลกใจ

“ก็เขาก็มีหน้าอยู่ริมฝั่งของท่านทุกวัน”

สระน้ำเงยบิ่ไปพักหนึ่ง สุดท้ายก็กล่าวว่า

14 ขุมทรัพย์สุดปลายฝัน

“เราร้องไห้ให้กับนาร์ซิสซัส แต่เราไม่เคยรู้เลยว่าเขารูปงาม

“เราร้องไห้ให้กับนาร์ซิสซัส เพราะทุกครั้งที่เขาอยู่บนริมฝั่งของเรา เราสามารถมองเห็นความงามของเราเองที่สะท้อนอยู่ลึกกลงไปในดวงตาของเขา”

“ช่างเป็นเรื่องที่สวยงามอะไรเช่นนี้” ชายนักเล่นแร่แปรธาตุเอ๋ย

ตอนที่

หนึ่ง

จวนจะมีต๋ำแล้ว เด็กหนุ่มชื่อซานตืออาโกต๋อนฝูงแคะ ของเขามาถึงหน้าโบสถ์รกร้างหลังหนึ่ง เพดานหลังคาโบสถ์ทรุดลงมาหลายปีแล้ว และมีต้นไซคามอร์* ขนาดใหญ่ต้นหนึ่งขึ้นตรงบริเวณที่เมื่อก่อนเป็นห้องสักการภักดิ์

เขาตัดสินใจค้างแรมที่นั่น จัดแจงให้แคะเข้าทางประตูที่รักหักพัง แล้วหลังจากนั้นก็วางแผ่นไม้สองสามแผ่นขวางไว้ เพื่อที่แคะจะได้ไม่หนีออกไปในตอนกลางคืน แม้ว่าแถบนั้นไม่มีหมาป่า แต่มีอยู่ครั้งหนึ่งที่แคะตัวหนึ่งหนีออกไปตอนกลางคืน และวันรุ่งขึ้นเขาต้องเสียเวลาตามหาแคะพลัดฝูงตัวนั้นตลอดทั้งวัน

เขาเอาเสื้อคลุมปูพื้น แล้วล้มตัวลงนอน ใช้หนังสือที่เพิ่งจะอ่านจบ หนุ่นต่างหมอน ก่อนหลับ เขานึกขึ้นมาได้ว่าจะต้องเริ่มอ่านหนังสือเล่มที่หนากว่านี้ ใช้เวลานานกว่าจะอ่านจบ แต่เนยามคำคืนจะเป็นหมอนที่หนุ่นสบายกว่านี้

เขาคู้ตัวแต่ยังไม่สว่าง แหงนมองข้างบน เห็นดวงดาวสว่างไสวผ่านเพดานหลังคาที่จะพังมีพังแหล่

“อยากจะหลับต่ออีกสักหน่อย” เขาคิด เขาฝันเหมือนอาทิตย์ที่แล้ว และตื่นก่อนจะฝันจบเหมือนคราวก่อน

* ไม้ผลชนิดหนึ่งอยู่ในตระกูลมะเดื่อ

เขาลุกจากที่นอน ตื่นเหล้าอ่อนอีกหนึ่ง แล้วคว้าไม้มาเริ่มปลุกแกะที่ยังหลับกันอยู่ เขาสังเกตว่าพอเขาตื่น แกะส่วนใหญ่จะเริ่มตื่นตาม ราวกับว่ามีพลังงานลึกลับบางอย่างเชื่อมโยงชีวิตของเขากับชีวิตของบรรดาแกะเหล่านั้น ซึ่งเดินทางตะลอนๆเพื่อหาอาหารและน้ำกับเขามาสองปีแล้ว “พวกมันคุ้นเคยกับเรามากจนรู้ตารางเวลาของเรา” เขาพูดเบาๆ ใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง และคิดว่าอาจจะตรงกันข้ามก็ได้คือ “เขาต่างหากที่คุ้นเคยกับตารางเวลาของแกะ”

แต่ก็มีบางตัวที่ชี้เขายู่สักหน่อย เด็กหนุ่มไม่ใช้ไม้กระทุ้งปลุกพวกมันทีละตัว โดยเรียกชื่อของมันด้วย เขาเชื่อมาตลอดว่าแกะสามารถเข้าใจสิ่งที่เขาพูด ด้วยเหตุนี้ บางครั้งบางครั้งเขาจะอ่านหนังสือบางตอนที่เขาประทับใจให้พวกมันฟัง หรือพูดกับมันเรื่องความโดดเดี่ยว และความสุขของการเป็นเด็กเลี้ยงแกะในท้องทุ่ง หรือไม่ก็แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสารพัดเหตุการณ์ล่าสุดที่เขาได้พบเห็นตามเมืองต่างๆที่เขาเดินทางผ่าน

แต่สองวันมานี้ หัวข้อสนทนาของเขาแทบจะมีอยู่เรื่องเดียว คือเรื่องเด็กสาว บุตรีของพ่อค้าที่อาศัยอยู่ในเมืองที่เขาจะไปถึงในอีกสี่วันข้างหน้า เขาเคยไปที่นั่นแค่ครั้งเดียวเมื่อปีกลาย พ่อค้าเป็นเจ้าของร้านขายผ้าแห่งหนึ่ง และชอบให้ตัดขนแกะให้เห็นต่อหน้า เพื่อหลีกเลี่ยงขนแกะปลอม เพื่อนคนหนึ่งเป็นคนพาเขาไปที่ร้าน เขาจึงด่อนแกะของเขาไปที่นั่น

“ผมอยากจะขายขนแกะสักหน่อยครับ” เขาเอ่ยกับพ่อค้า

วันนั้นลูกค้าแน่นร้าน พ่อค้าจึงขอให้เขาคอยถึงตอนบ่าย เขานั่งลงบนทางเดิน แล้วหยิบหนังสือในถุงย่ามออกมา

“ฉันไม่ยกักรู้ว่าพวกคนเลี้ยงแกะก็อ่านหนังสืออีกด้วย” เสียงผู้หญิงเสียงหนึ่งดังขึ้นใกล้ตัว

หล่อนเป็นเด็กสาวหน้าตาแบบคนแถบอันดาลูเซีย ผมหยักศกสีดำขลับดวงตาชวนให้นึกถึงผู้พิชิตแขกมัวร์ในสมัยโบราณอยู่ไกลๆ

“ก็เพราะว่าพวกแกะสอนอะไรมากกว่าที่หนังสือสอนนะสิ” เด็กหนุ่มตอบ พวกเขาพูดคุยกันอยู่นานกว่าสองชั่วโมง หล่อนบอกว่าตัวหล่อนเป็นลูกสาวของพ่อค้า หล่อนพูดถึงวิถีชีวิตในชนบท ที่แต่ละวันก็เหมือนกัน เด็กหนุ่มเลี้ยงแกะเล่าเรื่องราวบรรดาทุ่งหญ้าของแคว้นอันดาลูเซีย สิ่งแปลกๆ ใหม่ๆ ที่เขาได้พบเห็นตามเมืองต่างๆ ที่ไปมา รู้สึกดีใจที่ไม่ต้องสนทนากับแกะอยู่ตลอดเวลา

“เธอเรียนหนังสือมาจากไหนหรือ” เด็กสาวถามเขาในตอนหนึ่ง

“ก็เหมือนกับคนอื่นๆ ทุกคนนั่นแหละ” เด็กหนุ่มตอบ “ฉันเรียนที่โรงเรียน”

“แล้วในเมื่อเธออ่านหนังสือออก ทำไมเธอถึงเป็นแค่คนเลี้ยงแกะล่ะ”

เด็กหนุ่มพูดเฉไปเพื่อจะได้ไม่ต้องตอบคำถามนั้น เขาแน่ใจว่าเด็กสาวจะไม่มีวันเข้าใจ เขาเล่าเรื่องการเดินทางของเขาต่อ ทำให้ดวงตาชาว

มัวร์เล็กๆ คุนั้นเปิดๆ ปิดๆ ด้วยความพิศวงสงสัย ยิ่งเวลาผ่านไป เด็กหนุ่มเริ่มไม่ยอมให้วันนั้นสิ้นสุดลงเลย เขาอยากให้บิดาของเด็กสาวมีฐานะรุ่งเรืองไปอีกนาน และสั่งให้เขาคอยไปอีกสามวัน เขารู้ว่าตัวเองกำลังรู้สึกบางอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน นั่นคือ ความต้องการจะอาศัยอยู่ในเมืองเดียวกันนั้นตลอดไป เมืองเดียวกับเด็กสาวผมดำลับ เมื่อมีเธออยู่ข้างกาย วันเวลาของเขาจะไม่มีวันเหมือนเดิม

แต่ในที่สุดพ่อค้าก็ออกมา แล้วสั่งให้เขาตัดขนแกะให้สัตว์ หลังจากนั้นก็ชำระเงินค่าขนแกะ และขอให้เขากลับมาใหม่ในปีหน้า

ตอนนี้เหลือเวลาอีกเพียงสี่วันเท่านั้นเขาก็จะไปถึงหมู่บ้าน
นั้นแล้ว เขาตื่นเต้น และในขณะที่เดียวกันก็ไม่มั่นใจ ด้วยเกรงว่าเด็กสาวอาจ
จะลืมเขาเสียแล้ว เพราะคนเลี้ยงแกะหลายคนแวะไปขายขนแกะที่นั่น

“ไม่สำคัญหรอก” เด็กหนุ่มพูดกับแกะของเขา “เราก็รู้จักเด็กผู้หญิงที่
เมืองอื่นเหมือนกัน”

แต่ลึกๆในใจ เขารู้ซึ่งว่าสำคัญ และรู้ว่าทั้งคนเลี้ยงแกะ กะลาสีเรือ
คนเร่ขายของ ต่างก็รู้จักเมืองที่พวกเขาอาจพบใครสักคนที่จะทำให้พวกเขา
ลืมความสุขของการได้เดินทางในโลกนี้อย่างไม่มีห่วง

ท้องฟ้าเริ่มสว่างเรื่องราวของเด็กหนุ่มต๋อนแกะของเขาไป

ทางทิศเดียวกับดวงอาทิตย์ “พวกมันไม่เคยต้องตัดสินใจ” เขาคิด “อาจจะด้วยเหตุนี้กระมัง จึงแกะติดเราแฉดตลอดเวลา” สิ่งจำเป็นประการเดียวที่พวกแกะรู้จักคือน้ำและอาหาร ตราบใดที่เด็กหนุ่มยังรู้จักบรรดาทุ่งหญ้าที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดในอันดาลูเซีย ตราบนั้นแกะก็จะเป็นเพื่อนของเขาอยู่เสมอ แม้ว่าทุกๆ วันจะเหมือนๆ กัน คือมีชั่วโมงอันยาวนานที่คืบคลานอยู่ระหว่างดวงอาทิตย์ขึ้นและดวงอาทิตย์ตก แม้ว่าพวกแกะจะไม่เคยได้อ่านหนังสือเลยแม้แต่เล่มเดียวในช่วงชีวิตสั้นๆ ของมัน ทั้งยังไม่รู้ภาษาของผู้คนที่บอกเล่าข่าวคราวความเคลื่อนไหวในหมู่บ้านต่างๆ พวกมันก็พึงพอใจอยู่กับน้ำและอาหาร และนั่นก็เพียงพอแล้ว โดยพวกมันมีน้ำใจให้ชนและบางครั้งก็ให้เนื้อเป็นสิ่งตอบแทน

“หากวันนี้เราเกิดกลายเป็นสัตว์ประหลาดตัวหนึ่ง แล้วคิดจะฆ่าพวกมันทีละตัวๆ พวกมันคงจะรู้จักต่อเมื่อถูกกำจัดไปเกือบหมดฝูงแล้ว” เด็กหนุ่มคิด “เพราะพวกมันเชื่อใจเรา จนลืมนึกถึงสัญชาตญาณของตนเอง เพียงเพราะว่าฉันพาพวกมันไปหาอาหารและแหล่งน้ำ”

เด็กหนุ่มเริ่มรู้สึกแปลกใจกับความคิดของตัวเอง โบสถ์ที่มีต้นไซคามอร์ขึ้นอยู่ข้างในอาจจะเป็นโบสถ์ผีสิง จึงได้ทำให้เขาฝันเรื่องเดียวกันเป็นครั้งที่สอง และกำลังทำให้เขาโมโหเพื่อนร่วมทางของเขา ที่ข้างชื่อสัตย์กับเขา มาตลอด เขาตีหม้อเหล้าอุ่นที่เหลือนิดหน่อยจากอาหารม้อเย็นเมื่อคืนแล้ว

กระซิบเสื้อคลุมแนบกับลำตัว เขารู้ว่าอีกสองสามชั่วโมงถัดจากนี้ เมื่อดวงอาทิตย์ตั้งฉากจะร้อนระอุเสียจนเขาไม่อาจต้อนแกะออกไปตามท้องทุ่งได้ ฤดูร้อนเป็นช่วงเวลาที่ว่าทั้งสเปนจะพากันหลับใหล

อากาศจะร้อนไปจนถึงตอนกลางคืน ตลอดช่วงนี้เขาต้องแบกเสื้อคลุมของเขาไปด้วย แต่พอคิดจะปั่นเรื่องน้ำหนักของเสื้อ เขาเป็นต้องนึกขึ้นได้ว่า เพราะมันนั่นแหละ เขาจึงไม่รู้สึกหนาวในตอนเช้า

“พวกเราต้องเตรียมพร้อมอยู่เสมอเพื่อรับมือกับความแปรปรวนของอากาศ” เขาคิด และรู้สึกขอบคุณน้ำหนักของเสื้อคลุม

เสื้อคลุมมีเหตุผลของมัน เด็กหนุ่มก็เช่นเดียวกัน สองปีที่เขาได้เดินทางไปที่ราบในอันดาลูเซีย เขาจำเมืองต่างๆในแถบนั้นได้หมดแล้ว และนี่เป็นเหตุผลประการสำคัญในชีวิตของเขา คือการเดินทางนั่นเอง คราวนี้เขากำลังคิดว่าจะอธิบายให้เด็กสาวฟัง ว่าทำไมคนเลี้ยงแกะธรรมดาๆ คนหนึ่งจึงอ่านหนังสือออก นั่นเพราะเขาได้เข้าเรียนที่โรงเรียนศาสนาแห่งหนึ่ง ครั้นอายุสิบหกปี บิดามารดาของเขาอยากให้เขาเป็นพระ เพราะนับเป็นความภูมิใจอย่างสูงของครอบครัวชาวนายากจนครอบครัวหนึ่ง ที่ทำงานเพียงเพื่อเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง ซึ่งก็เหมือนกับบรรดาแกะทั้งหลาย เขาเรียนละติน ฝรั่งเศส และเทววิทยา แต่เขาใฝ่ฝันที่จะรู้จักโลกมาตั้งแต่เด็ก และสิ่งนี้มีความสำคัญมากเสียยิ่งกว่าการได้รู้จักกับพระเจ้า หรือบรรดาบาปทั้งปวงของมนุษย์ บ่ายวันหนึ่ง เมื่อกลับไปเยี่ยมบ้าน เขาจึงรวบรวมความกล้า และบอกผู้เป็นบิดาว่าเขาไม่อยากเป็นพระ แต่เขาอยากจะได้เดินทาง